

[Pelle Volgt]

en nøjere udredning af. Kan de synspunkter overhovedet hænge sammen? Hvordan får man en fradragsordning til at ligge inden for en bestemt økonomisk ramme? Det tror jeg at mange finansministre gerne vil have forklaret!

Må jeg så sige, at med hensyn til selve forslaget, som er en justering af en eksisterende ordning, har SF ingen indvendinger mod, at vi går op til 50 pct., men når vi nu behandler en ændring af ordningen, synes jeg, der er grund til, at vi opholder os en lille smule ved den faktiske virkning af det. SF har tidligere fremført en lang række indvendinger imod den konkrete udformning af forslaget, bl.a. at det omfatter fritidsboliger, at det i alt for ringe grad er kvalificeret i forhold til, hvilke typer arbejder man kan opnå lån til osv., men noget grundlæggende forkert i denne ordning er, at den er blevet gjort permanent. En midlertidig ordning kan måske et stykke tid sætte en beskæftigelse i gang, men en permanent ordning vil have en stærk tendens til simpelt hen at blive opsuget i det almindelige marked og finansiære arbejder, der alligevel ville være blevet gennemført. Derfor vil jeg gerne i forbindelse med denne behandling stille boligministeren et spørgsmål: Hvordan har udviklingen været i forbedringsarbejder og reparationsarbejder i Danmark i det sidste år, og måske mere specifikt siden denne ordning blev indført?

Hvis jeg skal sige det pænt, er mit indtryk, at arbejderne på disse områder ikke er i stigning, men tværtimod er faldende, og det synes jeg er en smule bekymrende, når vi beskæftiger os med ordninger, der skulle have den modsatte effekt. Jeg tror ikke, der er nogen tvivl om, at ordningen her stadig væk trækker i retning af en øget beskæftigelseseffekt, men jeg synes, at vi skal prøve at se ordningen i forhold til, hvad der i øvrigt sker.

Jeg kunne altså som sagt godt tænke mig, at boligministeren fortalte Folketinget, om der for tiden er en øget aktivitet i forbedringsarbejderne eller det modsatte, nemlig en direkte faldende aktivitet på trods af denne ordning.

Kirsten Jacobsen (FP):

Vi kan jo undre os over de rolleskift, der er sket her i salen, når Venstre og De Konservative nu gør meget ud af at anbefale det her. Hvis man bare havde haft en fradragsordning, var hele verden reddet, og så var der rigtig kommet gang i beskæftigelsen.

Vi er nogle stykker, som ikke har så kort en hukommelse, at vi ikke kan huske, hvem det rent faktisk var, der indførte tilskudsordningen. Vi er også nogle stykker, der kan huske, hvordan den tidligere skatteminister stod på denne talerstol og fortalte det samlede Folketing, at gennemførte man en fradragsordning, ville der blive kaos i hele ligningsvæsenet. Jeg synes, at der ligesom må være nogle grænser for hykleriet; det bliver somme tider lidt for meget.

Fremskridtspartiet har været imod disse ordninger, fordi vi synes, det er urimeligt, at man har opsuget penge fra hele boligområdet – lejere, ejere, fattige og rige – har puttet dem i en kasse, og så deler man dem selektivt ud til de lejere eller boligejere, som har så mange penge, at de selv er i stand til at betale den del af arbejdet, som skal til, altså igangsætte disse ret store arbejder. Det vil altså sige, at de fattige boligejere kommer til at betale for de riges fornøjelser; det er ikke en særlig social måde.

Hvis det så endda havde skabt nogle arbejdspladser, for det er jo det, vi alle sammen angler efter, kunne man såmænd godt tage det med, men der er lavet en prognose af Entreprenørforeningen, som viser, at det er meget småt med de arbejdspladser.

Hvis man skal sætte arbejdspladser i gang, må man jo også spørge sig selv, hvor dyre de må være. Ifølge dette forslag har vi en ramme på 1,5 mia. kr. på et år. Entreprenørforeningen siger, at det er maksimalt 1.500 arbejdspladser, det drejer sig om, det vil altså med andre ord sige, at hvis Entreprenørforeningens tal holder stik, koster hver arbejdsplads 1 mio. kr. Det er ret dyrt, og det kunne jo være, vi kunne få nogle flere arbejdspladser ved at bruge pengene på en anden måde, og at vi også kunne skabe en større retfærdighed.

Det er for Fremskridtspartiet meningsløst, at man gennem den 19. alm. vurdering har indkrævet 4 mia. kr. fra lejere og fra ejere og selektivt smidt dem ud, for at de velbjærgede lejere og boligejere kan få istandsat deres huse eller lejligheder, som de kunne have istandsat med den indtægt, de nu har, når de nu er så velbjærgede. Det er de fattige boligejere, som står med den ene fod på et stykke håndsæbe og den anden på en tvangsauktion, som skal betale gildet, og det synes vi i og for sig ikke er dette Folketing værdigt.